

Martalóc jellegű privatizáció

A tulajdon- és birtokviszonyok szerb etnikai érdekek szerinti átrendezése

A kialakulóban lévő tulajdonosi és birtokosi viszonyok a Délvidéken csak látszólag hasonlítanak a magyar főúri osztály szabta tulajdon- és birtokviszonyokra a 19. sz. végéről, illetve a 20. század elejéről. A magyar főúri osztályról sok rosszat el lehet mondani. Ady Endre ezt már megtette. A bitangságokra Móricz Zsigmond is sokszor rámutatott. Az nem állítható a főúri osztályról, hogy nagy különbségeket tett volna magyar, tót vagy román béres, napszámos vagy bérmunkás között. Csak önmagát tekintette magyar nemzetnek, és ezt a rendiség és a választási törvény szavatolta is. Etnikai eredetere való tekintet nélkül a „népet” lenézte és megalázta. A Szentkorona-tanból következett, hogy etnikai alapon történő nagy különbségeket nem engedhettek meg a hűbéri és úrbéri viszonyok területén. Maga a magyar főúri osztály is nagyon különböző etnikai eredetű volt – de ez is összhangban volt a Szentkorona-tannal.

Amit a szerbek tesznek a Délvidéken, sokkal rosszabb mindannál, amit a közép-európai történelemből ismerünk. A kommunista múltú úrgazdagok, a kialakulóban lévő tőkés és nagybirtokos osztály egyértelműen a szerb etnikumhoz tartozó lehet. A politikai akarat ezt így kívánja. Már vannak szerb tőkés és nagybirtokosok, akik közelítenek a 10 000 hektár nagyságú birtokhoz. Ezek még a munkavállalókat is etnikai alapon válogatják ki és különböztetik meg. A bérmunkásaik is csak szerb etnikumhoz tartozók lehetnek.

A szerb úrgazdagok a Délvidék magyar/horvát/lakta területén előszeretettel garázdálkodnak. Amíg történelmi okokból kifolyólag Közép- és Ó-Szerbiában – úgy tűnik – meghagyják az eddigi kis- és középbirtok- rendszert, a Vajdaságban sietnek kialakítani a szerb nagybirtokos rendszert. Honnan a pénz a földek megkaparintásához? Ismeretes a románok gyakorlata a 19. század végéről és a 20. század elejéről, amikor főleg román állami tőkére támaszkodva takarékbetéti társaságok kezébe csúszott át az erdélyi magyar parasztság birtokainak legnagyobb része. A felelőtlen magyar főúri osztály tulajdonában lévő

birtokok java része is ilyen nemzetáruló módon került román kézre, hogy azután a román állam segítségével román tulajdonú kis- és középbirtokokká váljon.

A szerbek 1389 óta más utat járnak. Évszázadokon át parasztok, kereskedők, kalmárok, martalócok, országúti fosztogatók, harctéri hullarablók stb. voltak. Kegyetlen történelmük volt. A tény azonban tény marad akkor is, ha így írták a történelmet. A szerbek 1990-2000 között összerabolt pénze a balkáni háborúkból bőségesen elegendőnek bizonyult a tulajdonosi és birtokviszonyok anyagi alapjainak megváltoztatásához. A legjobb földek árát is nevétségessé tette az állam gazdaságpolitikája. Az állam egyik-másik kiválasztott megbízható szerbnek 10 000 hektár nagyságú birtokot juttatott 10 000 millió eurós hitellel. Némelyik úrgazdag ennél többet rabolt össze a félkatonai alakulatok tagjaként Horvátországban, Bosznia-Hercegovinában és Kosovóban.

Magyarország, a magyar állam és a délvidéki magyar politikai szervezetek tétlenül szemlélik e hatalmas tőkekoncentrációt, ami nem jelenti azt, hogy ennek így kellene történnie a jövőben is. A magyar, horvát, német és osztrák kis-, közép- és nagytőke, reméljük, megelőzi a szerbeket abban, hogy ők legyenek a multinacionális cégek fő ellátói és beszállítói. A szerb agresszív tőkés hozzáállás semmi jót nem tartogat a délvidéki magyarság számára, és legkésőbb 20 év múlva aláírja a halálos ítéletet. A magyarokat nem fogja megtűrni a szülőföldön még bérmunkásokként sem.

Tudjuk, hogy a privatizációs folyamat nem irgalmas növérek jó cselekedete. Héja természetű emberek mozgatják a privatizációt. Ennek ellenére megdöbbenő számunkra az az arcátlanság, ahogyan ezt a szerbek művelik multietnikus környezetben (tehetik, mert a magyaroknak – történelmi hagyományaikhoz híven – nincs IRA-típusú politikai szervezetük és félkatonai SINFEJN-jük. A kosovói népfelzabarádító mozgalmak ilyen típusúak voltak, és el is végezték a maguk történelmi feladatát.

1. A szerbeknek tökéletesen sikerült kirekeszteniük a magyarokat és a németeket a szerbiai privatizációs folyamatból, sőt még a tőkebővítésben való részvételük lehetőségét is elzárták előlük. Az, hogy időről időre Magyarországra és Németországba menesztenek egy-egy politikai küldöttséget veszteséges beruházási lehetőségekkel „kecsegtetve” a kis- és középvállalatokat, nem téveszthet meg senkit. Ezeknek a küldöttségeknek félrevezető politikai megbízatásuk van. Belgrádban jót kuncognak a csínytevésen. A politikai szélhámoság és porhintés utolérhetetlen mesterei ők.

2. A Magyarországról Belgrádba áthelyezett, a szerbiai privatizációs folyamatot figyelemmel kísérő ügynökségnek a tevékenysége az elmúlt öt évben egyenlő volt a nullával. Tevékenységét a szerbek teljesen semlegesítették.

3. Bármilyen privatizációs tenderen, értéktözsdei pályázaton jelentek is meg a magyarok, a szerbek minden gazdasági elvet és ésszerűséget félredobva túllícitálták őket, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy a magyar és német tőke, főleg társítva, ne jöhessen be a Vajdaságba. Egy-két esetet kivéve nem is jött be. Ehhez az észjáráshoz tartották magukat, hiszen egyetlen esetben sem fizettek valós pénzzel a tenderen vagy a pályázaton felkínált állóeszközökért.

4. A szerbek maguk közé más nemzetiségű tőkést: munkáltatót és munkavállalót nem engednek be és nem fognak beengedni. Aki azt hiszi, hogy ezen az észjáráson könnyű fordítani, illúziókban ringatja magát.

5. A szerbek nem a működő tőkéből gazdagodnak meg, hanem azáltal, hogy az állam kit tett meg „vállalkozónak” a bizalmi embereik közül. A nagy szerb ideológia fő mozgatóit és korifeusait az újgazdagok között, tehát a gazdasági szférában kell keresni. Ezek alaptőke nélkül jutnak bankhitelhez azzal a színlelt elvárással, hogy majd a vállalat jövedelméből fizetik vissza a rájuk bízott állóeszközök értékét.

6. A privatizációs ügynökség és az újtőkés közötti szerződésből általában hiányzik az ún. „deviza-klauszula”, ami annyit jelent, hogy a kapott hitelt nem kell újraértékelni, s ezért az rövid idő alatt az infláció következtében elveszti az értékét. Semmi pénzezből és szociális program nélkül válnak tulajdonossá az állam volt bizalmi emberei.

7. A tulajdont azonban nem tudják működő tőkévé változtatni, mert:

a) nincs és továbbra sem lesz a kezükben modern technika és gyártási eljárás,

b). nincs piacismeretük;

c). nincs betekintésük a világgazdasági ipari és kereskedelmi folyamatokba.

A korrupció ideiglenesen segít rajtuk, de hosszú távon tehetetleneknek bizonyulnak.

8. Ez a privatizáció Szerbiában nem arról szól, hogy hogyan válik a tulajdon tőkévé egy modern vállalkozó kezében, aki szívbeli ügyének tartja a foglalkoztatás és a nemzeti termék egyidejű növelését a saját profitjával, hanem arról, hogy az előző uralkodó kommunista politikai elit hogyan alakul át elődsdi oligarchiává. Korrupatív magatartását nem segíti a nemzetközi háttér, s ezért nem is fog tudni politikai rendszerben kikristályosodni az a korrupciós zűrzavar, ami az ilyen módon végrehajtott privatizációs folyamat velejárója. Mivel az egész privatizációs folyamatnak még nem vált alapvető mozgatóerejévé a vállalkozói kedv és a logika, ezért továbbra is az marad a célja, hogy a volt kommunista elit önmagát megtartsa. Önmagát túlélő elődsdi kaszttá válik. A volt kommunisták utolsó színeváltozása, átalakulásuk utolsó fázisa a teljes elődsdiség az egész társadalom kárára. Az a tulajdon, amihez csaknem ingyen jutnak – a privatizációs ügynökség ugyancsak korrupatív tevékenységének köszönhetően –, képtelen megindítani a tőkés folyamatokat. Az ilyen gazdasági rendszer nem tartható fenn tartósan. A politikai és jogi rendszer nem képes segíteni a gazdasági felemelkedés ütemét. Akik a tulajdont képtelenek tőkévé változtatni – mivel nem is ez az eredeti céljuk – kénytelenek lesznek előbb-utóbb azt átengedni egy igazi külföldi vállalkozónak. S ezt meg fogják tenni a maguk és gyermekeik számára egy dedinjei villáért meg egy gondtalan életet biztosító svájci bankbetétért.

9. A szerb újgazdagok a mai Európában a leggyetlenebb profithajászok közé tartoznak. Máról holnapra próbálnak meggazdagodni. Profitjukat nem a munka termelékenysége emeli, hanem a dolgozók munkafolyamatának intenzívebbé tétele. A szerb újgazdagok nem ismernek el és nem tisztelnek semmilyen nemzetközi vállalkozói erkölcsöt, szabályt, és nem ismerik a vállalkozók közötti nemzetközi szolidaritást. Ugyanakkor nem engedik meg a munkavállalóknak, a bér munkásoknak sem azt, hogy szakszervezetekbe tömörüljenek és e szakszervezetek tevékenysége valóban nemzetközi ellenőrzés alatt történjen. Éppen ezzel biztosítanak maguknak szabad kezét a profithaj-

hászásban és a korrupcióban. A szerb munkavállalók azért nem láznak, mert igénytelenek, könnyen manipulálhatók a médiumok segítségével, s ők is támogatják azt a nagyszerb eszmeiséget, amitől helyzetük javulását remélik. Az újjgazdag munkaadók a nagy szerb nacionalizmus igazi mozgatói. Fondorlatosan kijátsszák a munkavállalókat és ezek szakszervezeteit, politikai szervezeteit ellenük fordítják. A munkavállalók viszont cinkosan elhallgatják a munkaadók gonosz politikai szándékait, sőt együttműködnek velük irreális elvárásaik és illúzióik legprimitívabb módon történő kielégítésében.

Aki kirabolja a nemzeti kisebbségeit, előbb-utóbb egész nemzete élősdijévé, egész nemzete tolvajává válik. A szerb népnek ez a rétege annyira elvakult, törzsi tudatú

és főleg igénytelen, hogyha kell, akár még száz évet is képes kibírni napi egy pohár sligovica és egy savanyú uborka mellett a balkáni kocsmában - rémálomba ringatva magát. Éppen ezért nem szabad semmilyen módon politikailag megjutalmazni Szerbiát mindaddig, amíg a multietnikus társadalom megsemmisítésére törekszik. Ha pedig a szerbek nem tudják biztosítani a multietnikus társadalom megtartását és zavartalan fejlődését, legjobban lenne, ha ennek a szavatolója a nemzetközi közösség lenne.

Mi, magyarok várjuk az igazi privatizációt, a vállalkozói kedvet igazán támogató politikai és jogi rendszer kialakulását és az önmagát túlélő, élősdik osztály letűnését.

